

XLI.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Pensionering af Underbefalingsmænd og Menige samt de med disse Klasser Tilstaaede af Hæren og Søværnet og om Invalideforsørgelse.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 26de Marts 1874).

Nærværende Lovforslag indeholder tre forskellige Afsnit: 1) om Pensionering af de militære Underklasser; 2) om Invalideforsørgelsen og 3) nogle almindelige Bestemmelser, hvoraf den væsentligste gaar ud paa en Forhøielse af de i Henhold til tidligere Love tilstaaede Invalideforsørgelser. Disse forskellige Afsnit staa ikke i et saadant Forhold til hinanden, at de ikke lige saa vel maatte kunne gjøres til Gjenstand for særskilte Love, naar enkelte af dem støder paa saadanne Vanstueligheder, som forhindre den samlede Lovs Gjennemførelse. Denne Betragtning har allerede ført til, at Udvalget har fundet det rigtigt at udfondre den sidstnævnte Bestemmelse og gjøre den til Gjenstand for et særskilt Lovforslag, hvorved man ogsaa har støttet sig til den Betragtning heraf, som ved Lovforslagets Forelæggelse blev gjort gjældende af Krigsministeren.

Skvad det første Afsnit angaar, om Pensionering af Underklasserne, saa har Udvalget været enigt i, at de ifølge Lov af 9de April 1851 hjemlede Pensioner ere for smaa, navnlig naar de sammenlignes med de Pensionsregler, der gjælde for Embedsmænd, og Udvalget erkender derfor, at der bør sørges for paa den ene eller anden Maade at sikre vel tjente Befalingsmænd af Underklasserne en bedre Alderdomsforsørgelse. Ved Overveielser heraf er der imidlertid veist forskellige Spørgsmaal, saaledes om man skulde foretrække Beregning af Pensionerne procentvis af Lønningerne fremfor at blive staaende ved det nu gjældende og atter foreslaaede System med Inddeling i Pensionsklasser, eller om man maatte ved Omordning af Lønningerne kunde bringe et Selvpensioneringssystem i Anvendelse. Udvalget har dog ikke nærmere indladt sig paa Drøftelsen af

disse Spørgsmaal, da man har maattet erkende, at Besvarelsen først kan blive fyldestgørende, naar Overveielser heraf finder Sted i Forbindelse med Forhandlingen om Lønningslovene, som imidlertid atter ere afhængige af Organisationslovene for begge Værn. Da Udvalgets Flertal herefter maa anse det for rigtigt, at samtlige disse Love forhandles og afgjøres samtidig, tilraader man i Klar at lade det første Afsnit udgaa af nærværende Lovforslag. Da man imidlertid vilde finde det ubilligt, at saadanne Personer, der i det kommende Finantsaar blive affædigede og som vilde komme ind under Lovforslagets Bestemmelser, dersom det var blevet gennemført, skulde komme til at lide under, at man efterat have erkendt de gjældende Pensionsregler for at være for knappe, dog ikke har fundet det hensigtsmæssigt at fremme dette Afsnit af Lovforslaget i Klar, skal Udvalget opfordre Ministeriet til, naar Forslaget i næste Samling atter forelægges, da at give det tilbagevirkende Kraft fra 1ste April 1874.

Med Hensyn til det andet Afsnit i Lovforslaget, om Invalideforsørgelsen, da er det naturligt, at dengang Loven af 9de April 1851 udkom strax efter en stor Krig, at man da nærmest kun havde de militære Invalider for Die, som i saa høi Grad maatte have Krav paa Samsundets Deltagelse. Ligesom man imidlertid ogsaa udfraakte Forsørgelsen til saadanne Militære, der i Fredstid tilsatte Liv eller Helbred i Statens Tjeneste, saa har den Erkendelse været fremherskende i Udvalget, at der ikke skjønnes at være tilstrækkelig Grund til at blive staaende ved militære Invalider. Om end disse altid ville være de talrigste, gives der dog ikke saa Tilfælde, hvor andre civile Embeds- og Bestillingsmænd under Udførelsen af deres Hverv i